

[Forsvarsministeren.]

efter, at jeg tiltraadte min Stilling som Marineminister, i 1925, var der ret jævnlig udenlandske Flaadebesøg, og der skulde arrangeres Festligheder til Modtagelse. Jeg anmodede derfor daværende Kommandør Rechnitzer om paa mine Vegne, paa Statens Vegne, at være Vært, og jeg fandt det da rimeligt, at han var Admiral. Det betød ikke den ringeste Lønforhøjelse for ham, og da jeg vidste, at Admiralen ikke tænkte paa fra Stillingen som Direktør at gaa over i aktiv Tjeneste, vilde det ikke skade Avancementet for nogen som helst i Flaaden. Jeg fik ikke Henvendelse fra nogen Side, inden jeg bestemte mig til at faa denne Udnævnelse praktiseret. Jeg har begrundet den fra Folketingets Talerstol, jeg har begrundet den ved Udtalelser til Pressen, og naar det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds nu kommer med en anden Fremstilling og fortæller, at jeg var følgagtig, gaar jeg ud fra, at det ærede Medlem i det mindste maa have en Hjemmelsmand, der har givet ham en anden Fremstilling og bundet det ærede Medlem en Historie paa Ærmet. Der kan være Embedsmænd i Ministeriet, som kan vide, hvad der er sket den Gang, men ingen kan sikkert nægte, at hvad jeg her siger, er Sandhed.

Det, det ærede Medlem her har præsteret, er at søge at komme en Modstander til Livs — jeg tror ikke, det er mig, Sigtet er rettet imod — ved at vise, hvorledes han bruger Albuerne: han har i 1925 udnævnt sig selv til Admiral. Der er imidlertid, som sagt, ikke et Gran af Sandhed deri. Men Angrebet vilde ikke passe rigtigt, hvis man ikke kunde give Fremstillingen den Tilføjelse: senere forfremmer han sig selv til Viceadmiral. Her er det ærede Medlems Fremstilling lidt mere forsigtig — *lidt mere forsigtig*. Det ærede Medlem begynder ganske vist med at sige, at da Underudvalget omtrent var blevet færdigt med sit Arbejde, ilede Admiralen hjem. En af de Ting, der skulde varetages, var at faa indsat en Paragraf i Loven, som muliggjorde, at Admiral Rechnitzer kunde blive forfremmet til Viceadmiral. Det siges dog ikke direkte, men det er sagt andetsteds. Her er jeg ikke saaledes stillet som med Hensyn til, hvad der skete i 1925. De Forhandlinger, der kan være ført mellem Underudvalget og Admiralen, kender jeg ikke, de kan være ført paa mange Maader; men jeg ved, at Ordføreren for Forslagsstillerne til det nye Lovforslag — jeg kan ikke huske Benævnelsen, jeg husker ikke alle Numrene paa Medlemmerne her i Tinget — kom til

mig og erklærede, at han og en Medforslagsstiller var blevet enige om at faa indsat en Paragraf, som muliggjorde det for Ministeren at tage til Viceadmiral den, han maatte ønske, efter at det var indført i Loven, at Viceadmiralen tillige skulde være Direktør. Og da jeg aldrig nogen Sinde har hørt, at de to ærede Medlemmer er kommet med Urigtigheder og Unøjagtigheder; saa tror jeg, hvad de siger; det plejer jeg at gøre i saadanne Tilfælde, indtil jeg kan bevise, at det, der er sagt, ikke er rigtigt. Jeg henstiller til det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds at følge en lignende Fremgangsmaade. Jeg gaar derfor ud fra, at det er efter deres Initiativ, den Paragraf er kommet ind i Loven, som har muliggjort Udnævnelsen.

Derefter nævnes det i Artiklen, at der — ogsaa snedigt — blev indsat en Bestemmelse i Lovforslaget, hvorefter Viceadmiralen skal være Direktør. Ja, og denne Bestemmelse er kommet ind efter Anvisning af den nu afgaaede Viceadmiral Wenck og tidligere Viceadmiral Amdrup, som i en Indstilling til Underudvalget meget stærkt er gaaet i Brechen for, at Viceadmiralen tillige skulde være Direktør — det er altsaa ikke en Opfindelse af Admiral Rechnitzer. Jeg skal tillade mig at oplæse Slutningsafsnittet af, hvad Admiral Wenck skriver:

„I Tyskland, England og Frankrig m. fl. Lande er den tjenstgørende Søofficer, hvis Stilling svarer til Viceadmiralen hos os, tillige Direktør for Marineministeriet og er (direkte og umiddelbart) under Ministeren saavel militær som administrativ Chef for Flaaden.“

Saa kommer til sidst et lille Afsnit i det ærede Medlems Artikel, som jeg ogsaa gerne vil oplæse. Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds skriver:

„Og saa var en ny Paragraf føjet ind,“ — efter at det ærede Medlem var traadt ud af Underudvalget —

„ifølge hvilken der var genopstaaet en Mulighed for, at en Mand, der forlod den aktive Tjeneste som ung Kaptajn, og som kun har virket i Administrationen, kan sættes i Spidsen for Marinen! Dette vil imidlertid neppe ske. Skete det, maatte Hr. Rechnitzer efter min Mening — og den deles vist af næsten alle — give Afkald paa Besiddelsen af den Agtelse, som enhver ærekær Mand hidtil har sat Pris paa at nyde i det almindelige Omdømme.“ Det er Udtalelser, der er holdt i en saadan Form, at det ærede Medlem maa være fuldkommen sikker paa Rigtigheden af de Sigtelser, han fremsætter. Efter at Admiral Rech-